

TARI ISTVÁN

Zsilipelve

*Elmentünk a koszos, kockás ingcafát
mellett: még elhányt injekciós tűket,
fecskendőket is kitúrtam volna
a hajléktalan szemétből, melyet
aztán kedvetlenül békén hagytam
Hagytam, hogy egy vadrózsa bokra belém
kössön, eltérítsen turkálásom
rajtaütésszerűen fölbukkanó
szándékától, annyira megejtően,
fölfénylő bíbor csipkebogyóival
annyira kihívóan verdeste,
karmolászta a közelgő borulást,
hogy alig tudtam szabadulni tőle
Később már csak a fejünk fölött futó
vastag mestergerendát bámultuk,
mely valamikor nyilván a Maroson
és a Tiszán úszott le idáig
A plafon vályogtéglákra bomló
nagysarát már leomlasztotta az
eső: sárga halmokban takarta az
egykori vendéglő mocskos padlóját
– Itt ültél – böktél oly magabiztosan
az egyik jól szétfolyt földkupacra, és
fölöttünk a lyukas megbontott tetőn
át már teljesen kivehetővé
vált az őszi ég elborulása, a
Tisza közelsége, döglött halra
emlékeztető szagával önmagát
izgató, habzó örvénylésével
– Vidékünk legfontosabb pontjánál
leskelődünk, Szívem – néztem a zsilip
felé – A világ egyik legkorszerűbb
műszaki építménye volt – mondtam
fontoskodva, zavarom leplezve
idegenvezetői szerepbe
csúsztatva, mintha már alig emlékeznék
arra az ünnepi lakomára,
melynek egykor és itt – negyven évvel
ezelőtt – főszereplői voltunk*